BIBLIJSKE LEKCIJE

Primajte moju pouku, a ne srebro, i znanje radije negoli birano zlato. Izr. 8:10

VUKA, HRVATSKA, 27. LIPANJ, 2026.

MATO TOKIĆ

APOSTOL NEZNABOŽACA – PAVAO KRŠĆANIN

Nakon što je Savao prihvatio Kristov poziv, Bog ga je odmah poslao Božjoj zajednici u Damask. U Damasku se Savao krstio postavši punopravan član zajednice. Ubrzo nakon toga Bog je silno djelovao preko Pavla koristeći ga za propovijedanje Kristovog evanđelja u Damasku. Međutim, Židovi ili Pavlova braća po tijelu, kada su vidjeli da donedavni progonitelj kršćana propovijeda Kristov nauk, su bili u najmanju ruku zatečeni Pavlovim djelovanjem. „**A svi koji su ga slušali bijahu zapanjeni pa rekoše: „Nije li to onaj koji je u Jeruzalemu zatirao one koji prizivaju to ime i došao ovamo zbog toga da ih okovane odvede pred velike svećenike?““ (Djela 9:21)**

Kada su Židovi vidjeli da je jedan od najvećih progonitelja kršćana postao sada *njihov* najveći neprijatelj, počeli su smišljati plan kako da ubiju Pavla. Okružen smrtnom opasnošću Pavao je morao napustiti Damask, te ga je Bog poslao u Arabiju. U pustinji u Arabiji Pavao je proveo u samoći tri godine. Pošto je Bog odlučio postaviti Pavla na najvišu službu u Božjem djelu, službu apostola, Pavao se tri godine u samoći pripremao za ovu službu. „**Ali kada se svidjelo Bogu, koji me od majčine utrobe odvojio i pozvao svojom milošću, objaviti Sina svojega u meni da ga propovijedam među poganima, nisam se odmah posavjetovao s tijelom i krvlju, niti sam uzašao u Jeruzalem k onima koji prije mene bijahu apostoli, nego sam otišao u Arabiju i ponovno se vratio u Damask. (Gal 1:15-17)** Kada je Pavao završio pripremu za službu apostola u Arabiji, ponovo se vratio u Damask. Zanimljiva je činjenica da Pavao nakon svog obraćenja nije odmah otišao iz Damaska u Jeruzalem. U Jeruzalemu su tada bili ostali apostoli preko kojih je Bog vodio kompletno Božje djelo. Vrativši se u Damask iz Arabije, Pavao je nastavio u Božjoj sili opet propovijedati evanđelje. Međutim, Židovi kojima je propovijedao evanđelje su donijeli konačno odluku da ga ubiju. „**A nakon što je prošlo mnogo dana, dogovoriše se Židovi da ga ubiju, ali Savao dozna za njihovu urotu. I nadzirahu vrata danju i noću da ga ubiju.“ (Djela 9:23,24)** Učenici su brzo saznali za ovaj Židovski plan, te je odlučeno da se Pavao skloni iz grada zbog smrtne opasnosti. „**Tada ga učenici noću uzeše i spustiše u košari niz zidine. (Djela 9:25)**

Nakon što je umakao Židovima iz Damaska, Pavao je konačno odlučio otići u Jeruzalem posjetiti svoju braću apostole. Zanimljivo je da je Pavao krenuo iz Jeruzalema u Damask da progoni kršćane, a sada je bio u situaciji da ide iz Damaska za Jeruzalem kao kršćanin u posjet braći apostolima. Ovaj put se nije vraćao Židovskim vođama da im odnese izvještaj o progonu, nego je krenu u Jeruzalem da potraži Petra. Međutim, kada je krenuo za Jeruzalem, pojavio je problem oko susreta s učenicima sličan onome koji se pojavio i u Damasku. Braća u Jeruzalemu su bila poprilično oprezna kada je Pavao stigao u Jeruzalem. „**Stigavši u Jeruzalem, Savao se nastojao pridružiti učenicima: *ali svi ga se bojahu i ne vjerovahu da je on učenik*. No Barnaba ga uze, dovede ga k apostolima i ispripovijeda im kako je on na putu vidio Gospodina i da mu je On govorio, i kako je u Damasku smjelo propovijedao u Isusovo ime. I ostade on s njima ulazeći u Jeruzalem i izlazeći iz njega.“ (Djela 9:26-28)** Kako bi riješio ovaj problem, Bog je iskoristio vjernog učenika Barnabu kako bi Pavla doveo pred apostole i ostale učenike. Nakon što se upoznao s učenicima i proveo neko vrijeme s njima, Pavao je odmah počeo javno djelovati u Jeruzalemu.

Ispočetka njegov život nije bio ugrožen kao u Damasku, ali kako je sve više propovijedao i širio Kristov nauk, opet su se Židovi podigli da ga ubiju. „**I govorio je smjelo u ime Gospodina Isusa i raspravljao sa Židovima grčkoga jezika, ali ga oni odlučiše ubiti.“ (Djela 9:29)** Pavao je htio da što više njegove braće po tijelu prihvate Krista. Iskreno se trudio koliko je god mogao da Židovima otkrije Krista, ali nažalost skoro sav njegov trud je bio uzaludan. Jednom prilikom dok se molio u hramu, Bog mu je u viziji otkrio što dalje treba činiti. „**A kada sam se vratio u Jeruzalem i jednom molio u Hramu, padoh u zanos i vidjeh Njega gdje mi govori: ‘Pohitaj i žurno iziđi iz Jeruzalema: *jer oni neće primiti tvoje svjedočanstvo o meni*.’“ (Djela 22:17,18)**

Vidjeli smo kroz dosadašnje proučavanje da je Bog morao odbaciti Izrael kao naciju preko koje će proširiti istinu o sebi po cijelom svijetu. Međutim, odbacivanje nacije nije značilo da je Bog odbacio svakog pojedinca iz te nacije. Iako nije mogao obratiti naciju, Bog se nastavio boriti za spasenje svakog pojedinca iz te nacije. To je bio glavni razlog zašto se apostol Pavao toliko trudio da iznosi Krista svojoj braći po tijelu. Ipak, kako ne bi uzaludno gubio vrijeme u ovim pokušajima, Bog mu se morao javiti u viziji i otkriti mu da ne gubi vrijeme, jer Židovi ne žele prihvatiti Krista. Kako bi maksimalno iskoristio Pavlove sposobnosti, Bog ga je odlučio poslati poganima. „**No On mi reče: ‘Idi; jer ja ću te poslati daleko k poganima!’“ (Djela 22:21)**

Kada su učenici saznali da Židovi iz Jeruzalema planiraju ubiti Pavla, morali su ga skloniti iz Jeruzalema. „**Kada su braća to doznala, odvedoše ga dolje do Cezareje i otposlaše u Tarz. Tada su crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji uživale mir i izgrađivale se; i hodile su u strahu Gospodinovu i množile se u utjesi Duha Svetoga.“ (Djela 9-30,31)** Sklonivši Pavla iz Jeruzalema, Bog je smirio uzavrelu situaciju koja se pojavila među Židovima zbog Pavla, te je Božje djelo moglo u relativnom miru nastaviti dalje rasti u Jeruzalemu. Pavao je nastavio uspješno širiti evanđelje po drugim mjestima gdje ga je Bog poslao. Djelovao je po nekim mjestima u Siriji i Ciliciji.

Kada su židovi ubili Stjepana, desilo se kratkotrajno progonstvo učenika iz Jeruzalema. Na ovaj način se evanđelje proširilo po mnogim krajevima izvan Jeruzalema. Jedno od mjesta gdje je evanđelje imalo najviše uspjeha je bio grad Antiohija u Siriji. „**A oni koji su bili raspršeni progonom što je započeo zbog Stjepana, stigoše sve do Fenicije, i Cipra, i Antiohije, ne propovijedajući riječ nikome drugome osim Židovima. No neki od njih, Ciprani i Cirenci, stigavši u Antiohiju govorahu Židovima grčkoga jezika propovijedajući Gospodina Isusa. I bijaše s njima ruka Gospodinova te povjerova velik broj ljudi i obrati se Gospodinu.“ (Djela 11:19-21)** Antiohija je u to vrijeme bila glavni grad Sirije. Taj grad je bio poznat po svom luksuzu i porocima. Kada danas pogledamo, lokacija tog grada se nalazi u južnoj Turskoj. Nakon što je Bog podigao svoje djelo u ovom prilično nemoralnom gradu, vijest o uspjehu Božjeg djela je brzo stigla do Jeruzalema. „**Vijest o tome doprije do ušiju crkve koja bijaše u Jeruzalemu pa oni poslaše Barnabu da prođe sve do Antiohije. Kada je on stigao i vidio milost Božju, obradovao se i ohrabrio sve da odlučna srca prionu uz Gospodina. Jer bijaše on dobar čovjek i pun Duha Svetoga i vjere: i bî Gospodinu pridodano veliko mnoštvo ljudi. Tada Barnaba ode do Tarza potražiti Savla.“ (Djela 11:22-25)** Kada je vijest stigla do Jeruzalema, učenici su poslali Barnabu da ojača Božje djelo i zajednicu u Antiohiji. Barnaba je odlučio potražiti Pavla kako bi zajedno djelovali u Antiohiji. Godinu dana su Pavao i Barnaba vođeni Božjom silom radili na širenju evanđelja u Antiohiji. Propovijedali su ljudima Krista, te je velik broj prihvatio istinu.

Kao rezultat Božjeg djela u Antiohiji se desilo to da su Kristovi učenici upravo u ovom grudu prvi puta nazvani kršćani. Ovo uzvišeno ime je sam Bog dao svom

vjernom narodu. To je kraljevsko ime dano svim ljudima koji se istinski predaju Kristu i uđu u zajednicu s Kristom. O nošenju ovog Kristovog imena apostol Pavao je pisao: „**Govori li tko, neka govori kao riječi Božje; poslužuje li tko, neka to čini kao sposobnošću koju daje Bog: da se u svemu proslavi Bog po Isusu Kristu, kome slava i vlast u vijeke vjekova. Amen. Ljubljeni, nemojte se, kao da vam se što neobično događa, čuditi ognjenu iskušenju što bukti među vama da vas iskuša. Nego, radujte se što imate udjela u Kristovim patnjama; da se, kada se objavi njegova slava, možete radovati prekomjernom radošću. Ako vas se pogrđuje zbog Kristova imena, blago vama; jer duh slave i Boga na vama počiva: oni ga hule, a vi ga proslavljate. Ali neka nitko od vas ne trpi kao ubojica, ili kao kradljivac, ili kao zločinitelj, ili kao nametljivac. A ako tko trpi kao kršćanin, neka se ne stidi: neka slavi Boga zbog toga.“ (1. Petrova 4:11-16)** Nositi ime kršćanin znači doslovno otkrivati Kristov život u sebi. Mi se ne možemo nazivati kršćanima ako zaista u našim srcima ne vlada Krist i ako našim životima ne upravlja Krist. Biti kršćanin u ovom svijetu, znači ići putem kojim je išao sam Krist po kojem smo dobili ime. Jer sam Krist kaže:**“*Ja sa*m *put*, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni.“ (Ivan 14:6)**

Putem kojim je odlučio ići apostol Pavao kada je prihvatio Krista i postao kršćaninom, treba ići svatko tko se naziva kršćaninom. Vidjeli smo što je sve do sada zadesilo apostola Pavla na njegovom kršćanskom puta, a u daljem proučavanju ćemo se još bolje upoznati s svime onime što je čekalo Pavla na tom putu. Iako je životni put svakog kršćanina specifičan i jedinstven samo po sebi, ipak karakteristike tog puta su kod svih iste. To su karakteristike puta kojim je Krist koračao dok je hodao ovom zemljom.

“Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije negoli vas. Da ste od svijeta, svijet bi svoje volio; no budući da niste od svijeta, *nego sam vas ja izabrao iz svijeta*, zbog toga vas svijet mrzi. Sjetite se riječi koju vam rekoh: ‘Nije sluga veći od svoga gospodara.’ Ako su mene progonili, i vas će progoniti; ako su moju riječ držali, i vašu će držati.“ (Ivan 15:18-20)

„Jer upravo ste na to pozvani; zato što je i Krist trpio za nas, *ostavivši nam primjer da idete njegovim stopama*.“ (1. Petrova 2:21)